

18%

sivej

Zachary Karabašiev

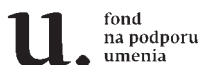
Román je medzinárodný bestseller,
v Bulharsku vyšiel v náklade 50 000 výtlačkov

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV

18 %
sivej

Copyright © by Zachary Karabašliev 2017
Translation © Katarína Sedláková 2017
Cover design © Ľubica Končeková 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava 2017
e-mail: vsst@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu umenia

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV,
spol. s r. o.

Z bulharského originálu Захари Карабашлиев: 18% СИВО,
Сиела софт енд пabлишинг АД, София, 2008
preložila Katarína Sedláková
Zodpovedná redaktorka Silvia Semaková
Obálka a sadzba Ľubica Končeková
Tlač P + M, s. r. o., Turany
Prvé vydanie
Vytlačené na Slovensku

ISBN 978-80-8061-972-5

Zachary Karabašliev

18 %
sivej

... lebo neprajný čas a nehoda môže zastihnúť ich všetkých. Veď človek aj tak nepozná svoj čas, ako ryby, ktoré sa chytia do zlej siete, ako vtáky chytené v osídla. Im sú podobní ľudskí synovia, polapení v zlý čas, ktorý ich zrazu postretne.

Kazateľ, 9:12

Nie je tu deväť rán.

Žalúzie v spálni sú celkom spustené, ale deň si aj tak nachádza spôsob, ako sa dostať dnu s revom smetiarskeho auta. To znamená, že je streda, osem pätnásť. Existuje hlučnejší hluk od smetiarskeho auta o osem pätnásť?

Vstávam z postele, presúvam sa do obývačky a hodím sa na diván. Chladná koža čalúnenia nepomáha, aby som zadriemal, a smetiarske auto je stále bližšie. Vstávam, otáčam jednu zo žalúzií a jasný slnečný lúč mi opaľuje tvár. Zbieram energiu a pohľadom sa pokúšam poškodiť zeleného, revúceho netvora. Namiesto toho sa mi podarí celkom sa zobudiť.

Pozerám sa na frézie vo váze na sklenenom stole. Mŕtve frézie v mútnej vode, čo po nej ostali.

Otváram kuchynskú zásuvku celkom vpravo a z kopy čokolád vyťahujem jednu tobleronku. Z podlahy zodvihnem zahodenú čiernu košeľu, zapínam žehličku, jednou rukou žehlím, druhou rukou lámem a jem trojuholníky, obliekam si košeľu, zaväzujem si kravatu, robím nesku, oblievam si ruku, kým hľadám kľúče, navliekam si sivé sako a buchnem dverami za sebou.

Vonku sa blyští ďalší slnečný deň v Južnej Kalifornii. Pretočím štartér toyoty. Odbočujem na Jefferson a schádzam na diaľnicu.

Päť prúdov automobilov v jednom smere, päť prúdov v protismere. Zápcha. Vrčia výfuky, trasú sa motory, nárazníky prebleskujú – ako pred zrážkou.

Myslím na ňu v práci. V duchu sa s ňou stále rozprávam – nedá sa to zastaviť len tým, že jeden z dvoch tu jednoducho nie je. Môžem to zastaviť?

Snažím sa.

Aha – odteraz už nebudem na ňu myslieť. Nebudem myslieť na ňu. Nebudem myslieť na ňu, nebudem na ňu myslieť, nebudem na ňu myslieť, nebudem.

Budem cvičiť jogu, otvorím si čakry, budem opakovať OM, kým si vyčistím mozog, budem jesť ryžu rukami, nechám si narásť bradu, postavím sa na hlavu...

OMmmm.

OMmmmrzelo ma myslieť na ňu.

OMmmmmmrzelo ma myslieť na ňu.

OMmmmmmmmmmrzelo ma myslieť na ňu.

Na rannom zasadnutí vedúci Scot oznamuje ďalšie štruktúrne problémy na oddelení, na stole sú otvorené škatule so šiškami, je tu pomarančový džús, parí sa z kávy... Klinický výskum... *Pretože klíma je tu taká silná?* ... vo svojom poslednom štádiu... *Ommmmm...* po tom, ako budú upresnené niektoré... *Pretože káva je slabá a kyslá?* ... nech každý venuje pozornosť protokolu... *Ommmm...* Formulár 1574... v liečebných zariadeniach... *Ommmm...* chcem, aby každý ešte raz prezrel dokumentáciu IRB predtým, ako skončí... *Čo tu robím?* ... pre prísne dodržiavanie procedúr liečebného personálu... *Čo sú to za ľudia?* Vedúci Scot všetkým rozdáva osobné plány na nasledujúce tri mesiace, v jeho očiach – táto živosť, živosť, energicky nám stíska ruky, ako to vedia robiť

len ľudia nízkeho vzrastu, moju podrží dlhšie. *Kde som?*

Potom sa každý vracia do svojho svetlosivého cubicle¹, a Scot urobí gesto, aby som ho nasledoval do tmavo-sivej kancelárie. Kancelársky minimalizmus – stôl, monitor, osobný malý kávovar a kontajner s kancelárskou vodou, nad ktorým je plagát s dlhou loďkou (kanoe? kajak?), ktorú uvádzajú do pohybu veslári. Pod obrázkom nápis Teamwork.

Scot niečo ustarostene hovorí. Pozerá sa na mňa *tým* pohľadom. Nepočujem, čo mi hovorí, len pokyvujem a chce sa mi vracať. *Ten* pohľad. Nepamätám sa, ako prešiel zvyšok dňa. Hrozne, predpokladám.

Pri návrate z práce, v špičke, na semafore na Eleventh Avenue a Broadway rieka automobilov sa zdržiava a zastavuje. Niekde vpredu policajti odkláňajú ich smer, vidím oranžové vesty, označenia Stop v ich rukách, gestá. Pozorujem biely trup naznak prevráteného uprostred cesty kamióna. Je horúco. V poslednej chvíli sa pokúšam prejsť do iného pruhu a šikovne prejsť po Cedar Street, ale nedarí sa mi – pravý výjazd ma nepúšťa. Budem musieť stáť v zápche ako všetci ostatní. Pozerám sa naľavo: vyše päťdesiatročný muž, sivé vlasy, suché kalifornské opálenie a vrásky, vráta si v nose a pokúša sa sledovať hore na nebi jedno lietadlo s rozviatou červenou zástavou s nápisom. Ja sa pokúšam zistiť, čo je napísané na nebi za lietadlom a pristihujem sa, že aj ja si vrátam v nose. Pozerám na lietadlo na nebi, pozerám na muža vľavo. Ľavý lakeť na spustenom okne, pravý ukazovák v nose, vlasy sivé. Tak budem vyzeráť aj ja po dvadsiatich rokoch. Naľakal ma jemný zvuk klaksónu zozadu a nahnevane stlačím spojku, aby som preradil

¹ Osobný pracovný priestor v kancelárii s nízkymi priehradkami, dostatočne veľký pre kancelársky stôl, monitor, stoličku (z angl.). – Pozn. autora.

na jednotku. Pedál ostal visieť. Stláčam ho silnejšie, ťahám a tlačím rýchlostnú páku, ale nehýbe sa. Vidím, ako sa muž so sivými vlasmi a prstom v nose vzdáva. Ešte vždy svieti zelená, ale viem, že nebude stále. Zatlačím páku silnejšie (hop – žltá), za sebou počujem čoraz netrzeplivejšie klaksóny. Nezniesiteľne horúci deň (je červená) a oveľa dlhší než ostatné (silno červená). Cítim, ako celý hnev pracujúcich od siedmej ráno, účtovníci, advokáti, mestskí poslanci, sekretárky, bankoví úradníci, hoteliéři, softvéroví špecialisti, čašníci, inžinieri, realitní makléri, celý pracujúci potenciál tejto ulice sa zameriava na moje malé auto. Keby mal kto koordinovať ich myšlienky, jedným spoločným pohľadom ma prehodia dolu k prístavu – k bezdomovcom a narkomanom.

Začínam hľadať výstražné svetlá, neviem, kde sa nachádzajú. Odzadu, vo svojich anonymných vlastných dopravných prostriedkoch čoraz silnejšie začínajú trúbiť, sviniari. V zrkadle vidím ich nevyrazné tváre, ale viem, že dolu stláčajú klaksóny. Potím sa. Nevidia, že mám problém, nechápu, že mi je zle. Inteleigentnejší z nich vyhodia ľavú smerovku a predbehujú môj stojaci automobil. Ostatní však nechcú prijať to, že ma postihlo nešťastie. Negativizmus ľudí ma vždy zasiahol na najslabšom mieste. To je pod mojimi pazuchami. Pri veľkom strese a počas horúceho leta, ako je toto, sa odtiaľ začína vylievať pot so zápachom smaženej cibule. Ak ma ešte chvíľu budú hnevať, vyjdem z auta, rozťahnem ruky ako socha nad Riom a zaženiem ich smradom. Moje rozpažené ruky a ich opustené automobily s otvorenými pískajúcimi dverami. Budú písať pi-pi-pi-piu ako kuriatka – piu-piu-piu-piu, ja budem kráčať ako víťaz a budem sa nahlas zlovestne smiať. Náhle nachádzam tlačidlo výstražných svetiel, z posledných síl ho stláčam, pridusený vlastným smradom. Vzduch vonku

je horúci a suchý. Robím ospravedlňujúce gestá smerom k tým za sebou. Košeľu mám premočenú od potu. Uvoľňujem si kravatu, usmievam sa napoly vinný. Pokrčím plecami (každému sa to môže stať), kým v myslí znásilním na smrť každého drahého človeka z týchto tučniakov, ktorí sa teraz vyhýbajú môjmu pohľadu, seriem na nich.

Z telefónnej búdky volám nejakej firme, aby prišla a odviezla moje pokazené auto.

Objavuje sa človek s vietnamskou fyziognómiou a opravárenským autom, čo odvezie toyotu do servisu na opravu. Chce 80 dolárov.

Pýtam sa ho, na aké meno napíšem šek. Krúti hlavou – nechce šek. A ja nechcem veľa roboty!

– Keš – chce, – keš.

– Keš, hovorím, – nemám keš, odkiaľ by som mal mať keš!? – Vypisujem šek na 80 dolárov a podávam mu ho.

– Nie, – krúti hlavou Vietnamec. – Keš, keš.

– Keš, keš – môžeš mi vylízať.

– A? – zamračí sa, nerozumel, čo som povedal.

A ja nerozumiem, prečo Stela nie je, ale... Vietnamec vidí, že inak sa nedá a rozhodne sa prijať šek, ale chce viac peňazí.

Vypisujem nový šek na 90 dolárov.

– Na aké meno to má byť?

– Chaya.

– Chaya?

– Nie.

– Chayar?

– Nie.

– Chayard?

– Chaya.

– Dobre, Chayard. – Pozrimeže, ako sa krstia Aziati s týmito vzácnymi menami? Nevidel som ani jedného,

ktorý by sa volal Bill alebo Bob. Dobre, Chayard. Pišem Chayard Strn a podávam mu šek.

– Nie! Nie! – piští. – Nie Chayard Strn! – Trhá šek. – Chaya!

– Chayard aký!?! – rozčuľujem sa. Vytrhne mi šekovú knižku z ruky a sám píše svoje meno: Chay Ya.

– O-o-o! – Zabávam sa, potľapkávam ho po pleci. – Poznám veľa Vietnamcov, Chay. Dobrý ľudia.

Chay na mňa hľadí, nereaguje.

– Dobrý ľudia, – pokračujem – ... Vietnamci.

– Ja – z Laosu, – vraví Chay a otáča sa mi chrbtom. Viem, že v servise ma zoderú z kože. Nech.

Volám si taxík a vraciam sa domov. Ticho a príjemne. Polievam kvety v záhrade – nemôžu za to. Susedov kocúr sa objaví vo dverách – diskrétny a oranžový. Chce sa s niekým hrať. A aj ja sa chcem s niekým hrať, ale nemám s kým. Pýtam sa ho: Chýba ti Stela? Zamňauká, čo znamená, že mu chýba. Stela mu kupovala jedlo v konzerve. Tvrdila, že jeho obľúbená je oceánska biela ryba. Nachádzam konzervy pod umývadlom, jednu otváram. Vynášam ju na dvor a kladiem pod stojan s jej posledným obrazom, prikrytým modro poříkanou plachtou. Nejaký čas pozorujem, ako kocúr hltavo je. Daroval som jej ten stojan na Vianoce pred piatimi rokmi. Nadvihnem okraj plachty, pozerám na obraz. Nerozumiem jej. Jej jediný obraz v tomto dome (všetky ostatné sú v ateliéri alebo v sklade), a aj ten – nedokončený. Nemal by som ho vyhodiť?

Som hladný. Obraciam sa a nechtiac nohou zavadím o jednu fľašku s nezaschnutou farbou a trčiacimi štetkami. Tá sa prevráti a začne sa z nej vylievať farba v tvare odporného fláku. Nahnevaný ju odkopnem a ona sa rozletí na kúsky. Kopem aj do ostatných. Rozlietajú sa na kúsky.

V chladničke ostala len stará zelenina ešte odvtedy, ako odišla, a nové pivo, ktoré som si odložil potom, ako odišla. Od určitého času sa môj život delí na *pred* jej odchodom a *po* jej odchode. V druhej polovici je deväť dní samoty. Samota, ktorú najviac cítim v tom čase medzi dňom a nocou, keď ešte nie je večer, ale už nie je deň. Tam som najosamelejší. Svet oddychuje po práci, a ja sa idem zadusiť z jej neprítomnosti. Sám ako snežný muž – brodím sa svojimi myšlienkami, a niet prístrešia, a niet...

„Potrebuješ ostať sám. Aby si sa rozhodol, čo urobíš so svojím životom...“ Mlčal som. Pozeral som CNN a mlčal. (Aké boli vtedy správy?) Čo som mal povedať?

V nádobe na chlieb nachádzam polovicu suchého krajca. Ovoniám ho – ešte nie je plesnivý. Vyberiem jednu konzervu, na ktorej je nakreslené pestré sombrero a napísané „El Cowboy“, vyklopím jej obsah do malej nádoby, kladiem ju na sporák. Z času na čas premiešam. Začína sa šíriť vôňa fazule s mexickým korením. Nemá rada fazuľu. Nemá rada ani mexické korenie. Idem vybrať niečo na počúvanie. Kým hľadám medzi platňami a diskami, počujem „pffffffff“. Fazuľa kypí a vylieva sa po sporáku. Začínam to utierať hubou, kým to ešte nezaschlo. Odrazu sa vnútorná časť mojej ruky, tam, kde je koža najtenšia, prilepila o horúcu nádobu. Dokonca nekričím od bolesti – prečo mám kričať, že si kurvím ruku! Že si kurvím sprostú ruku! Že si kurvím ruku?

Odrazu myšlienka na porno nezní tak smiešne, ako pred týždňom a pol. Odmením sa po štipľavej fazuli relaxačnou onániou.

Prestieram obrus. Ukladám príbory a servítku. Vyberám fľašu so štipľavými paprikami „Peperoncino“ a určujem jej miesto na stole. Zapaľujem sviečku. Servírujem tanier doprostred stola, k nemu postavím dve pivá. Beriem diaľkový ovládač do ruky a púšťam zariadenie.

Áriu Salome z opery Herodias. Snažím sa tak, ako som sa nikdy nesnažil, kým tu bola. Mrvím suchý chlieb do taniera a sŕkam veľké, horúce kusy, omieľam ich v ústach, kým vychladnú. Fazuľa je dobrodružstvo a musí sa prehítať horúca a okorenená, inak nestojí za nič.

Prvý akt árie trvá päť minút a deväť sekúnd. Kým znie, zbadám dno taniera a so zatvorenými očami počúvam tri minúty. Telefón zvoní spolu s posledným akordom. Nedvíham ho. Ani raz som nezodvihol telefón, odkedy Stela nie je.

Nechajte odkaz!

„Zak, si tam?“ – počujem hlas jedného známeho, ktorý chce, aby sme sa zblížili, a od určitého času volá ráno, naobed a večer.

„Hľadám ťa ráno, naobed aj večer. Musíme sa porozprávať. Prosím ťa, ozvi sa. Čau.“

Na odkazovači bliká na červeno tridsaťtri nevybavených odkazov. Ani jeden nie je od nej.

Obzerám sa.

Všetko v tomto dome je na svojom mieste, pretože to ona tam nechala. Každý predmet tu má jej odtlačky. A ja sa pokúšam žiť s ilúziou, že nie je.

Porno ide pomaly. O chvíľu sa na obrazovke zaružovejú holé telá a nakoniec sa všetko končí v jednej servítky. Vyhadzujem ju do koša na odpad spolu s niekoľkými starými novinami, obálkami poukážok a reklamami. Pripravujem sa na spanie. Starostlivo si umývam zuby a tvár a všade zhasínam. Líham si na pravú stranu posteľe. Jej, ľavú, cítim ako ranu.

Dusím sa smútkom.

Dlho hľadám na tmavý strop, potom sa kotúl'am tam, kde spala pred deviatimi nocami. Skrúcam sa do jedného takmer dvojmetrového embria a telom zatlačám svoje srdce. Je ako susedov kocúr – nerozumie slovám. Ešte nerozumie, že nie je. Srdce je zviera.

- pozri sa na mňa
- smädná som
- pozri sa do objektívu
- je mi chladno
- prosím ťa
- chcem kávu...
- končíme
- ... chcem sa už obliecť...
- posledný film a nechám ťa
- posledný?
- posledná

Odrazu mi v žalúdku niečo kope a zvíja sa do malej tvrdej lopty. Sadám si na posteli a hľadím na strieborné žilky v tme. Počúvam. Nieкто je v izbe? Zadržím dych a napínam sluch, aby som zachytil, či je nieкто v obývačke. Odprisahal by som, že tam nieкто je. Je tam nieкто. Počujem, že sa hýbu žalúzie na terase. Opatrne vstávam. Dočiahnem nočnú lampu, vyťahujem šnúru, navijam ju a chytám kovový podstavec – bude sa hodiť. Vtedy si uvedomím, že som holý. Nemôžem vybehnúť zo spálne a začať naháňať zlodejov po dome ako v švédskom filme – hrozné. V súmraku som si všimol tri biele pásy na nohaviciach mojej teplákovej súpravy, vyzlečenej pri posteli. Opatrne sa navliekam do nich, pričom nepúšťam nočnú lampu, a približujem sa ku dverám. Prilepím ucho, naťahujem ho, aby som niečo počul.

Počujem tikanie hodín. Počujem šum chladničky. Počujem krv v svojej hlave. Počujem aj iný, sotva počuteľný zvuk. Zhlboka sa nadychujem, rýchlo otváram dvere a s krikom skočím do obývačky.

Nikto. Na terase však niečo zacvendzí, mierim tam. Jeden medvedík čistotný sa v panike škriabe na parapetu, ale zadnú ľavú labu má zachytenú v konzerve od mačacej stravy. Púšťam svoju improvizovanú zbraň. Nahlas sa smejem.

Zachcelo sa ti mačacacej stravy, čo, tučniak! Skúsil by som posunúť jeho tučný zadok, aby som mu pomohol nadvihnúť sa, ale som si istý, že by som ho len viac vyplašil. Konzerva sa mu zošmykla z nohy, kotúľa sa pod stôl, a zviera prelieza parapetu. Zdrží sa chvíľu na nej, aby mi venoval posledný pohľad.

Hej, hovorím mu – podobáš sa na zbojníka s touto smiešnou červenou páskou na očiach. Zoro aj so Zorom – pripravíš ma o rozum, no choď už!

Sotva môžem hneď zaspáť po tomto dobrodružstve. Na chvíľu ostanem na terase. Smetiarske auto dolu hučí, palma na dvore sa ohýna. Začalo fúkať. Prišiel ten vietor, čo zlieza na jeseň zo studených hôr, prefukuje cez rozpálenú púšť a počas niekoľkých dní vysúša všetko, čo sa mu postaví do cesty, kým príde po vlny Tichého oceánu. Jeden z tých chorých, suchých vetrov s menom svätice².

Hodil som si bundu, vychádzam von a idem vľavo od semafora. Odbočím vpravo, neviem, kam idem, dokon-

² Vietor Santa Ana je suchý, charakteristický pre oblasť Južnej Kalifornie. Obyčajne fúka na jeseň alebo počas skorej zimy, keď medzi Sierra Nevada a Skalnatými horami sa formuje oblasť vysokého tlaku vzduchu. Vtedy sa studený a suchý púštny vzduch spúšťa juhozápadným smerom do tiesňav a prechádza ku kalifornskému pobrežiu. Tam sa zohreje následkom tlaku a trenia, naberá rýchlosť a na svojej ceste rozsiera požiare. – Pozn. autora.

ca ma nezaujíma, kam prídem. Spamätám sa niekde pri diaľnici, v jednom z tých nových bytových komplexov s umelým jazerom a koketným vodopádom, s riečkou riadenou agregátom, nad ňou drevený mostík ozdobený pouličnými lampami Made in China. Kráčam po krivolakej cestičke medzi domami, pokúšam sa nazrieť, kde môžem, do okien domov. Cez žalúzie niekde vidieť modrasté televízne preblikávanie, fotky v rámoch po stenách, plagáty hviezd v detských izbách, zatvorené piana, nezapálené svietniky, kalendár so starými fotografiami Manhattanu, reprodukcia Thomasa Kinkada...

Normálnosť noci ako táto ma uráža.

Uráža ma to, že skôr alebo neskôr všetci vypnú monitory, umyjú si zuby a zaspia, potom sa opäť rozvidní a príde deň, akoby sa nič nestalo. Uráža ma to, že zajtra je nebo nad štvrtou to isté, aké bolo, kým tu bola Stela.

Uráža ma to, že krátery na Mesiaci sú tie isté, slanosť oceánu – tá istá, oktánové čísla benzínu, obsah cukru v pepsikole – rovnaké. Niektoré veci sa jednoducho nemenia.

Uráža ma aj to, že ľudia ďalej pracujú v elektrocentrále alebo v plynárňach, že sú profesie ako šofér, kvetinár, účtovníčka, poštár alebo recepčná.

Urážajú ma slová ako umývadlo, dlaždica, zástera, kúpeľňa, oplátka, výkres... Uráža ma to, že niekto teraz píše knihu o tom všetkom.

Uráža ma to, že aj iných rovnako ako mňa urážalo to isté.

Stela...

Prvý raz som ju videl chvíľu predtým, ako som sa uvoľnil

z kasární. Pustili ma na dovolenku a motal som sa celý deň po meste s tým vyhladnutým vojenským pohľadom, ktorý núti dievčatá prejsť na druhú stranu cesty. Bol som aj ostrihaný po nejakom ďalšom zlyhaní. Bolo neskoré popoludnie, túlal som sa centrom hore-dolu, myslel som si, že si niečo zajem. Vošiel som do cukrárne a uvidel som ju. Jej ústa najprv? Nie – najprv oči, potom ústa. Potom prsia – jej oblé prsia, vyduli zásterku rovnošaty. Potom kučeravé, svetlogaštanové vlasy, spúšťajúce sa k jamke na tvári. Pocit osudovosti. A prišiel strach, že ak sa rozhodnem pre čokoľvek v tejto chvíli, nepomôže to. Bola najkrajším dievčaťom v tomto meste – nemohla nebyť niečia. Vylúčene, aby nejaký šťastlivec nepočítal minúty do konca jej pracovnej doby. Zázraky sa nekonajú – rozhodol som sa a vyšiel.

Vraciam sa domov, beriem kľúče jej športového auta, auta, ktoré som jej ja daroval na posledné narodeniny, zasvecujem v garáži. Odomykám a vchádzam. Predtým, ako pretočím štartér, zatváram oči a opriem si hlavu dozadu. Vnútro, ktoré nebolo otvárané, odkedy nie je, bolo zalepené jej vôňou. Nahlas ju vdychujem. Štartujem. Dvere garáže sa dvíhajú a s pískaním pneumatík v polnočnom tichu vychádzam von. Otváram všetky okná, aby som vyhnal jej prítomnosť. Z kaňonu vanie chladný vzduch. Zastavujem na semafore pri výjazde k Interstate 5. Hodinu odtiaľto, na sever, je West Hollywood, Los Angeles. Mám tam za kým odísť. Ani nie hodinu cesty odtiaľto na juh je Mexiko. Nemám tam prečo chodiť. Musím sa rozhodnúť, kam pôjdem, a to skôr, než zasvieti zelená.

Svieti zelená, silno stlačím plynový pedál.

- stále ma budeš fotiť?
- stále
- a keď budem tučná?
- aj vtedy
- s obrovským zadkom?
- bude treba viac fotiť
- naozaj?
- naozaj
- len pokoj, nebudem taká tučná
- uvidíme
- nebudem tučná

Zázraky sa nestávajú, opakoval som si v duchu, kým som prechádzal cez cestu. Bolo to krásne modrooké dievča s veľkými prsami a múdrym výrazom, ktoré si nebude všimáť ostrihaného vojaka na dovolenke. Nebol som s dievčaťom dva roky. Pred vojenčinou som bol veľmi zábavný a mal som veľa priateľov, ale nevedel som, ako sa mám správať k dievčatám a ani som sa to nenaučil. Stále som sa snažil povedať niečo zaujímavé a smiešne a zakaždým som sa vracal sám, kým tí nudnejší sa pod lipami bozkávali s dievčatami. Dlho som bol beznádejným nemotorným drevom. Kráčal som po ulici dolu k pláži, fackoval som sa v myšlienkach, ale vedel som, celkom jasne som vedel, že niečo iné som videl a pocítil tentoraz. Samozrejme, že som bol nadržaný presne tak ako vždy, keď som svojou rozpálenou predstavou prehnal nejaké krásne dievča, ale tentoraz bolo aj niečo viac. Moja myseľ – akokoľvek hlúpo to znie,